

Arrest

nr. 159 612 van 8 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 juli 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. RIAD en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Afghaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit het dorp Massood Khail in het district Tagab van de provincie Kapisa. Uw overleden vader was Pashtoun van origine, uw moeder is een Tadzjiekse. Op 15 september 2011 diende u in België een eerste asielaanvraag in. U verklaarde destijds S.(...) Y.(...) te heten en geboren te zijn op 13 juni 1980. U verklaarde voorts dat u tijdens uw kinderjaren enige tijd in Kabul woonde en er vier jaar les volgde. Later, toen u ongeveer negen jaar oud was, keerden jullie naar Tagab terug. U trouwde en kreeg een dochter die bij uw schoonmoeder in Afghanistan verblijft. Om een u onduidelijke reden werd uw man vermoord door een zekere K.(...), die later een Talib bleek te zijn. Deze zelfde K.(...) dwong u vervolgens tot een huwelijk. In de weken die volgden werd u door K.(...) mishandeld. Daarom zou u

Afghanistan ontvlucht zijn. U legde destijds geen (identiteits)documenten voor. U beschikte enkel over drie foto's waarop u te zien bent met een meisje, volgens u uw dochter. Op 1 oktober 2013 werd door het Commissariaat-generaal (CGVS) een weigeringsbeslissing genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan uw herkomst uit Afghanistan en uw beweerde problemen. Er werd aan toegevoegd dat u bijgevolg evenmin aannemelijk gemaakt had dat u een alleenstaande vrouw bent of dat u recentelijk uit Afghanistan afkomstig bent. Deze beslissing werd op 28 februari 2014 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd. In het arrest werd tevens opgemerkt dat u geen significante documenten had voorgelegd met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan. Daarnaast werd ook gesteld dat u uw nationaliteit niet had aannemelijk gemaakt.

Op 2 april 2014 diende u een tweede asielaanvraag in. U verwees hierbij opnieuw naar uw oorspronkelijke verklaringen met betrekking tot uw verblijfplaatsen voor uw vertrek. U verklaarde nog steeds uw tweede echtgenoot M.(...)K.(...) te vrezen. Ter staving van uw herkomst legde u volgende documenten neer: een nationaliteitsattest dd. 26 maart 2014 afgeleverd door de Afgaanse ambassade in Brussel en verklaringen van twee Belgen van Afgaanse origine die uw afkomst uit Tagab en verblijf in Kabul bevestigen. Op 6 oktober 2014 werd door het CGVS opnieuw een weigeringsbeslissing genomen, waarin werd geconcludeerd dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw Afgaanse herkomst noch aan uw Afgaanse nationaliteit. U diende tegen deze beslissing beroep in bij de RvV. In het verzoekschrift dd. 5 november 2014 haalde uw raadvrouw, meester Riad Hind, aan dat u ten overstaan van het CGVS niet uw werkelijke asielmotieven had uiteengezet. Uw raadvrouw meldde dat u voor de tweede keer getrouwd was met K.(...)S.(...) M.(...) S.(...), een befaamd zakenman in Afghanistan, en dus niet met een Talib genaamd K.(...). U zou zowel in Afghanistan als in Japan, waar u tussen 2006 tot 2008 gedurende achttien maanden zou verbleven hebben, mishandeld zijn. Daardoor zou u tevens kampen met zware psychologische problemen. Nadat uw Japans visum niet meer verlengd werd keerde u in 2008 terug naar uw familie in Kabul. Omdat u geen echtscheiding kon verkrijgen en omdat uw vader ontvoerd werd en gedurende drie dagen mishandeld, besloot u om Afghanistan te ontvluchten. Ter staving van uw verklaringen legde uw raadvrouw kopieën van volgende documenten neer bij de RvV: uw Afgaans zakenpaspoort geldig van 25 december 2005 tot en met 24 december 2010, een foto van uw eerste echtgenoot met uw familie, foto's met uw dochter genomen in uw ouderlijke woning, foto's van uw dochter in het jaar 2013, foto's van uw tweede huwelijk, een kopie van de huwelijksakte van uw tweede huwelijk dat in 2005 plaatsvond in Kabul en twee videomontages van uw beide huwelijksfeesten. In een aanvullende nota dd. 22 december 2014 verwees uw raadvrouw naar uw precare psychologische toestand en legde ze ter staving hiervan een attest voor dd. 16 december 2014 van psychotherapeute Céline Van Regemorter. Daarnaast legde ze nog kopieën voor van volgende documenten: een enveloppe verstuurd vanuit Kabul, diverse foto's van u in Afghanistan, een taskara met vertaling en de huwelijksakte van uw tweede huwelijk met vertaling. Op 23 maart 2015 maakte uw raadvrouw opnieuw een aanvullende nota over aan de RvV. Hierin verwees zij opnieuw naar uw psychische toestand. Ze voegde toe dat u tijdens uw eerste huwelijk eveneens het slachtoffer was van huiselijk geweld en dit omdat uw echtgenoot naar aanleiding van jullie eerste huwelijksnacht meende dat u geen maagd meer was. Ter staving hiervan legde ze een attest voor opgesteld door psychotherapeute Céline van Regemorter dd. 19 maart 2015.

Op 20 april 2015 werd de weigeringsbeslissing van het CGVS door de RvV vernietigd omdat er uit het door u voorgelegde zakenpaspoort zou kunnen blijken dat u (ook) de Afgaanse nationaliteit bezit. Voor het overige oordeelde de RvV dat uw uiteenlopende verklaringen met betrekking tot tal van essentiële onderdelen van uw relaas op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het hele relaas ondermijnen. De Raad oordeelde in dit verband ook dat de voorgelegde attesten van een psychotherapeute de beoordeling van de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet kunnen herstellen.

Op 2 juni 2015 werd u opnieuw gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal waar u verklaarde dat u zowel tijdens uw eerste als uw tweede huwelijk het slachtoffer werd van huiselijk geweld. Uw eerste echtgenoot werd drie jaar na uw huwelijk gedood tijdens gevechten en u ging na zijn dood bij uw moeder en uw vader, die nog steeds in leven is, in de stad Kabul wonen. U werd verplicht om uw dochter achter te laten bij uw schoonfamilie. In Kabul vond u een job in een weeshuis en u volgde ook avondschoon. In het weeshuis werd u opgemerkt door een rijke zakenman genaamd K.(...)S.(...) M.(...) S.(...) die met u wilde trouwen. Toen u weigerde werd uw familie onder druk gezet en uiteindelijk werd u verplicht tot een huwelijk. Kort na het huwelijk zou uw echtgenoot naar Japan zijn vertrokken en u zou hem daar vervoegd hebben. Daar aangekomen bleek dat hij al twee andere vrouwen had, een Afgaanse en een Japanse. In Japan woonde u samen met hem en zijn volwassen zoon en dochter uit zijn huwelijk met een Afgaanse vrouw die in de Verenigde Staten woont. Hij stelde u niet voor als zijn echtgenote maar als zijn huishoudster. U moest steeds binnen blijven en u werd door uw echtgenoot mishandeld. Omdat hij bang was dat u aangifte zou doen bij de politie stuurde hij u in 2008 terug naar Kabul. U vroeg hem om te scheiden maar hij weigerde. Zelfs na raadpleging van verschillende mensenrechtenorganisaties bleek dat het niet mogelijk was om van hem te scheiden. Hij

verbood u ook om te werken in Kabul en zijn entourage zette uw familie onder druk. Uiteindelijk besliste u om uw land te verlaten. De entourage van uw echtgenoot zou nog steeds naar u komen vragen bij uw familie. Uw broer zou naar Herat verhuisd zijn en uw vader zou overwegen om terug te keren naar zijn geboortestreek. In geval van terugkeer vreest u gedood of gearresteerd te worden omdat u uw echtgenoot heeft verlaten, hetgeen in Afghanistan niet getolereerd wordt. Zelfs uw vader zou gezegd hebben dat u de doodstraf verdient. Tijdens dit gehoor legde u volgende documenten neer: uw zakenpapsoort, uw originele huwelijksakte en een kleurenkopie hiervan, een attest van uw psychotherapeute, een visitekaartje en een stuk van een enveloppe met een adres in Japan en attesten van opleidingen en sportactiviteiten in België.

B. Motivering

Na bijkomend onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en elementen aanwezig in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u ook deze keer noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de nieuwe versie van uw asielrelaas noch aan uw profiel van alleenstaande vrouw die haar man heeft verlaten. Daarnaast dient benadrukt te worden dat u geen zicht geeft op uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België en uw werkelijke gezinssituatie.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u tijdens uw eerste asielaanvraag verklaarde dat u problemen kende omdat u verplicht werd om te trouwen met een zekere K.(...), een Talib die uw echtgenoot zou vermoord hebben. U verklaarde toen ook dat u tijdens uw kindertijd enkele jaren in Kabul woonde maar dat u daarna tot aan uw vertrek naar België onafgebroken in de provincie Kapisa verbleef. Tijdens het eerste gehoor op het CGVS in het kader van uw tweede asielaanvraag bleef u vasthouden aan deze versie van de feiten.

Tijdens uw beroepsprocedure voor de RvV wijzigde u plots uw verklaringen met betrekking tot uw naam, woonplaats en uw vluchtrelaas. U stelde S.(...) S.(...) te heten. Y.(...) zou slechts een bijnaam zijn. U verklaarde verder problemen gekend te hebben met uw eerste echtgenoot en uw schoonfamilie omdat zij meenden dat u geen maagd meer was tijdens de huwelijksnacht. Na het overlijden van uw echtgenoot verhuisde u naar Kabul waar u gedwongen werd te trouwen met een rijke Afghaanse zakenman die voornamelijk in Japan verblijft. U woonde gedurende achttien maanden in Japan waar u door hem werd mishandeld. Hij stelde u daar voor als zijn huishoudster. Na uw terugkeer naar Afghanistan woonde u nog ongeveer drie jaar in Kabul waar uw familie onder druk werd gezet door de entourage van uw man. Het was voor u onmogelijk om te scheiden en uw man gaf u geen toestemming om te werken (zie verzoekschrift RvV dd. 20 november 2014, aanvullende nota's 22 december 2014 en 19 maart 2015 en CGVS dd. 2 juni 2015, p. 3 t/m 8). Een dergelijke handelwijze getuigt geenszins van een daadwerkelijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten.

In de verzoekschriften dd. 5 november 2014 (zie p. 3) en 22 december 2014 (zie p. 2) haalde uw raadvrouw aan dat u tijdens uw eerste asielaanvraag onvoldoende de gelegenheid kreeg om uw gendergerelateerde vervolging aan te halen. Ze stelde vervolgens dat u eerder niet in staat was om uw volledig asielrelaas te vertellen omwille van de in Afghanistan opgelopen trauma's en schrik voor represailles van uw echtgenoot. Daarnaast zou de aanwezigheid van een mannelijke Afghaanse tolk er tijdens beide eerdere gehoren toe geleid hebben dat u tot nu toe niet in staat was om de waarheid te vertellen (verzoekschrift dd. 5 november 2014, p. 3). U werd echter op 1 augustus 2014 gehoord door een vrouwelijke ambtenaar met bijstand van een vrouwelijke tolk. Er werd u toen verschillende keren gevraagd of er nog andere motieven waren voor uw asielaanvraag (CGVS dd. 1 augustus 2014, p. 6 en 7). Hiermee geconfronteerd stelde u dat u uw ware verhaal toen niet durfde te vertellen en dat het niet makkelijk is om erover te praten (CGVS dd. 2 juni 2015, p. 8). Bovenstaande verklaringen kunnen echter niet als uitleg worden aanvaard gezien van een asielzoeker, zoals hierboven reeds vermeld, ten allen tijde en redelijkerwijs mag verwacht worden dat deze haar asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over haar regio van herkomst en haar vluchtmotieven. Bevreemdend is ook dat u na uw terugkeer uit Japan nog ongeveer drie jaar in Kabul verbleef. Gevraagd naar uw concrete vluchtaanleiding antwoordde u dat uw leven zo was en het zo een man was en dat u daarom vertrok (CGVS dd. 2 juni 2015, p. 23). U beweerde dat uw tweede echtgenoot een bekend zakenman was die aan de Japanse politie uitleg gaf over de situatie in Iran en Afghanistan en contacten had met

overheidsambtenaren en met Karzai - waarvan tijdens uw eerste aanvraag nota bene bleek dat u pas na uw aankomst in België vernomen had dat hij president was van Afghanistan (zie infra) -, maar u legde hierover zeer vage verklaringen af. U zei dat het niet duidelijk was welke job of taak uw man had en u wist enkel dat hij wagens van het merk Toyota aankocht en verkocht (CGVS dd. 2 juni 2015, p. 20 en 21). Wat betreft de door u neergelegde attesten afgeleverd door psychotherapeute Céline Van Regemorter oordeelde de RvV reeds dat deze de beoordeling van de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet kunnen herstellen. De door u voorgelegde rapporten bestaan voor het grootste deel uit een samenvatting van uw asielrelaas. Bovendien werden ze opgesteld door een psychotherapeute, en niet door een arts of psychiater.

De identiteitsdocumenten (zakenpaspoort en akte van uw tweede huwelijk) die u voorlegde bij de RvV kunnen evenmin enige duidelijkheid scheppen over uw reële verblijfplaatsen, profiel en gezinssituatie. Integendeel, het paspoort werd door derden bekomen tegen betaling en met de huwelijksakte is geknoeid. Hierdoor komt uw geloofwaardigheid nog verder op de helling te staan (CGVS 2 juni 2015, p. 12 en 13).

U verklaarde vooreerst spontaan dat u het zakenpaspoort niet zelf hebt aangevraagd of afgehaald maar dat het verkregen werd tegen betaling. U oefende ook geen handelsactiviteit uit die het u mogelijk zou gemaakt hebben om dergelijk paspoort op legale wijze te verkrijgen. U voegde toe dat zelfs de handtekening in het paspoort niet de uwe is. De geboortedatum in uw paspoort komt volgens u evenmin overeen met uw beweerde werkelijke geboortedatum (CGVS dd. 2 juni 2015, p. 12 en 13). Daarnaast is op pagina 3 van het paspoort duidelijk te zien dat er getracht werd de Afghaanse datum van afgifte, namelijk 01/10/1384 (Afghaanse kalender, komt overeen met 22/12/2005 volgens onze kalender), te veranderen naar 05/10/1384 (26/12/2005), iets wat geen steek houdt gezien als uitgiftedatum volgens de Westerse kalender 25/12/2005 vermeld staat, hetgeen overeenstemt met 04/10/1384 volgens de Afghaanse kalender. Op pagina negen staat wel 4/10/1384 (25/12/2005) geschreven als datum van uitgifte. In de ruimte voorzien voor de familienaam (zie pagina 2 van het paspoort) staat enkel dochter van A.(...)R.(...) geschreven, uw voorgehouden familienaam S.(...) wordt nergens vermeld. Dat u met dergelijk paspoort vanuit Kabul via Dubai naar Japan zou gereisd zijn is op zijn minst opmerkelijk. Gelet op bovenstaande kan er geen bewijskracht worden toegekend aan bovenvermeld paspoort en kan het ook niet dienen als bewijs van een verblijf in het buitenland, in casu Japan. Gevraagd naar uw adres in Japan moest u trouwens het antwoord schuldig blijven, u wist zelfs niet te zeggen in welke Japanse stad u gedurende twee jaar heeft gewoond, hetgeen niet aannemelijk is (CGVS dd. 2 juni 2015, p. 16). Over uw levensomstandigheden in Japan legde u vage verklaringen af. Zo wist u nauwelijks iets te vertellen over de twee andere echtgenotes van uw man. U wist enkel dat één van hen een 40 of 45 jarige Afghaanse is die Hameeda heet en in de VS woont. Over zijn Japanse vrouw kon u helemaal niets vertellen buiten dat ze na het huwelijk Sofia genoemd werd. U stelde dat twee kinderen van uw echtgenoot bij jullie in hetzelfde appartement woonden. Toen u expliciet gevraagd werd om het gedrag van zijn kinderen ten aanzien van u te omschrijven antwoordde u dat er niets speciaal te vertellen was. U stelde dat ze overdag weg waren en dat ze u soms moesten begroeten en soms niet. Ze zouden ook wel eens naar hun vader gevraagd hebben waarop u zou geantwoord hebben dat hij in zijn kamer aan het slapen was (CGVS dd. 2 juni 2015, p. 17 en 18). Dit zijn weinig doorleefde en plausibele verklaringen over personen met wie u gedurende anderhalf jaar zou hebben samengewoond in een appartement.

Met betrekking tot de door u voorgelegde huwelijksakte dient er op gewezen te worden dat er drie verschillende versies van ditzelfde document aan de asielinstanties werden voorgelegd, waarop de gegevens van de bruid telkens verschillen. Op de kopie van de huwelijksakte die werd neergelegd als bijlage bij het verzoekschrift dd. 20 november 2014 is het vak dat voorzien is voor de handtekening en vingerafdruk leeg. Het taskaranummer werd evenmin ingevuld. In het vak voorzien voor de woonplaats staat Nejrab geschreven, in het vakje voor het staatsburgerschap staat Tadzjiek en als naam is er enkel S.(...)vermeld. Op de kopie met vertaling die als bijlage aan de aanvullende nota dd. 22 december 2014 werd toegevoegd is het vak voor handtekening en vingerafdruk wel ingevuld. Er staat geschreven 'pseudoniem S.(...)'. Het taskaranummer is ook ingevuld en in het vak voorbehouden voor het staatsburgerschap staat Pashtoun en niet Tadzjiek. Aan het vak voorzien voor de woonplaats werd Tagab toegevoegd. Als naam van de bruid wordt niet enkel S.(...) vermeld maar ook Y.(...), geschreven in het Arabisch en niet in het Dari. Tijdens het gehoor legde u het origineel alsook een kleurenkopie identiek aan dit origineel voor van bovenvermelde huwelijksakte. De gegevens van de bruid zijn hier identiek aan deze die vermeld staan op de kopie die als bijlage bij het verzoekschrift dd. 22 december 2014 werd neergelegd. Merkwaardig is echter dat de woorden 'pseudoniem S.(...)' duidelijk geschreven zijn in een ander handschrift en ook verschillend gepositioneerd zijn in het voorziene vak dan in de kopie van de akte die op 22 december 2014 aan de RvV werd voorgelegd. Op het origineel is bovendien te zien dat er in de ruimte voorzien voor het staatsburgerschap een woord is weggekrabd met een scherp voorwerp waardoor het papier beschadigd is. Daarbovenop is het woord Pashtoun geschreven.

Merkwaardig is ook dat het taskaranummer met potlood werd geschreven. Ook aan dit document kan dus geen enkele bewijswaarde worden toegekend.

Hieraan dient nog toegevoegd te worden dat u doorheen uw asielaanvragen steeds verklaarde dat uw vader Pashtoun is van origine. U stelde dat u behoort tot de Pashtoun stam S.(...) (tevens uw familienaam) en beweerde verschillende keren dat u naast Dari ook Pashtou spreekt (CGVS eerste aanvraag dd. 23 september 2013, p.3 en CGVS dd. 1 augustus 2014, p.3). Tijdens het gehoor dd. 1 augustus 2014 bleek echter dat uw kennis over de S.(...) stam ontoereikend is. Gevraagd of de S.(...)stam onderverdeeld is in substammen ontkende u dat dit in uw regio het geval was en stelde u dat dit misschien wel zo was in andere regio's (CGVS dd. 1 augustus 2014, p. 4). Wanneer u vervolgens werd uitgelegd dat elke Pashtoun stam verschillende substammen heeft en S.(...)ofwel zelf een substam is ofwel zelf verschillende substammen heeft, stelde u dat de S.(...)stam een grote stam is met onderdelen en dat de onderdelen andere namen hebben en dat iedereen een familienaam of zo heeft gekozen (CGVS dd. 1 augustus 2014, p. 5). Toen u vervolgens gevraagd werd of u namen kon geven van deze onderdelen van de S.(...)stam, stelde u dit niet te weten en zei u al vragend 'Mohammad Zai' om vervolgens te herhalen dat u het niet wist en dat u het zich niet kon herinneren (CGVS dd. 1 augustus 2014, p. 5). Toen u gevraagd werd om Pashtou te spreken bleek u dit niet te kunnen; u zou gewoon enkele woorden kennen. U voegde toe dat u aanvankelijk wel Pashtou kon spreken maar dat u dit vergeten bent nadat u problemen kreeg en u voegde toe dat u ondertussen ook Frans hebt geleerd (CGVS 2 juni 2015, p. 19). Het lijkt dan ook niet aannemelijk dat u daadwerkelijk tot de Pashtoun stam S.(...) behoort en half Pashtoun bent van origine, hetgeen bijkomende vragen doet rijzen over uw identiteitsgegevens met name uw stam- en tevens familienaam S.(...).

De overige door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen evenmin iets wijzigen.

Betreffende het door u neergelegde nationaliteitsbewijs afgegeven door de Afghaanse ambassade in Brussel, dient te worden vastgesteld dat dit document louter op basis van uw eigen verklaringen is opgesteld. De Afghaanse ambassade stelde reeds herhaaldelijk dat zij niet over een bevolkingsregister beschikt dat ze zou kunnen raadplegen voor het afleveren van documenten en zelf hebt u er geen (identiteits)documenten neergelegd. U hebt er gewoon gezegd dat u Afghaanse bent en heeft er vermeld waar u naar school bent geweest en waar u heeft gewoond. Ook werd er een formulier met uw persoonsgegevens ingevuld op basis van uw eigen verklaringen. Amper enkele uren na de aanvraag werd dit nationaliteitsbewijs reeds aan u afgegeven (CGVS dd. 1 augustus 2014, p. 8 en 9). De twee getuigenverklaringen van Afghanen met de Belgische nationaliteit hebben een sterk gesolliciteerd karakter en betreffen hoe dan ook geen objectieve bron. De taskara die u voorlegde is een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bovendien zijn uw verklaringen over waar u dit document zou hebben bekomen niet eensluidend. Aanvankelijk verklaarde u dat de taskara afgeleverd werd in de stad Kabul. Toen u tijdens het gehoor gevraagd werd om de plaats van afgifte aan te wijzen op de kopie van de taskara stelde u zelf vast dat er op het document vermeld staat dat het afgeleverd is in het dorp Masood Khail, district Tagab in de provincie Kapisa. Daarop paste u gewoon uw verklaringen aan en beweerde u dat u de taskara was gaan halen in Kapisa (CGVS 2 juni 2015, p. 10). De videomontages van uw huwelijksfeesten kunnen niet aantonen dat u daadwerkelijk voor een langere periode in Afghanistan hebt gewoond. Dat u een band heeft met dit land en daar ook ooit geweest bent, wordt in deze beslissing niet betwist. Hoe dan ook gaat het om gemonteerde, bewerkte beelden en kan dus niet worden uitgesloten dat deze gemanipuleerd werden. In beide montages draagt de bruid zeer zware make-up waardoor het moeilijk is om vast te stellen dat u daadwerkelijk de bruid bent. Op de beelden waarop u duidelijk herkenbaar bent draagt u overigens geen bruidskledij. Van de door u neergelegde huwelijksfoto's kan hetzelfde gezegd worden, ook hier is de bruid niet duidelijk identificeerbaar door de make-up, kledij en haartooi. De foto's waarop u te zien bent met een kind werden tijdens uw eerste asielaanvraag reeds besproken. Wanneer en waar deze foto's genomen zijn kan echter niet worden vastgesteld. De identiteit van het kind kan evenmin worden afgeleid uit deze foto's. Uit de foto's waarop een ouder meisje te zien is kan evenmin iets worden afgeleid over de identiteit van dit kind. Dat het om hetzelfde meisje zou gaan als op de foto's die u tijdens uw eerste asielaanvraag neerlegde kan niet worden vastgesteld. De foto's met daarop enkele vrouwen in een rurale setting zijn onduidelijk. Ook hier kan niet worden nagegaan wanneer en waar deze genomen zijn. Op de foto's die genomen zouden zijn in het weeshuis waar u werkte staat uzelf helemaal niet afgebeeld. Deze kunnen dus ook niet dienen als bewijs van uw verblijf en beroepsactiviteiten in Kabul. Dat u in België opleidingen volgde en aan sport doet samen met Belgen wordt door ons niet betwist. De attesten die u neerlegde ter staving hiervan doen echter geen afbreuk aan bovenvermelde conclusies. Niettegenstaande u verschillende keren uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS dd. 1 augustus 2014, p. 2 en 12 en CGVS dd 2 juni 2015, p. 2 en 23), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijfplaatsen, identiteitsgegevens en familiale situatie. Deze elementen zijn nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen, identiteit en familie situatie kan niet genoeg benadrukt worden. Deze elementen zijn van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers op basis hiervan dat de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op haar reële situatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over haar eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat zij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of zij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat zij nood heeft aan subsidiaire bescherming. Door geen zicht te bieden op uw identiteitsgegevens en familiale situatie maakt u het de asielinstanties ook onmogelijk om zicht te krijgen op uw werkelijk profiel en het al dan niet bestaan van een sociaal netwerk zodat evenmin kan worden nagegaan of u op basis van uw profiel nood hebt aan bescherming.

Betreffende uw voorgehouden verblijf in Afghanistan werd in het kader van uw eerste asielaanvraag reeds vastgesteld dat uw geografische kennis van de regio en het land waar u tot uw vertrek zou gewoond hebben zeer ontoereikend was. Voorts werd vastgesteld dat u evenmin op de hoogte was van de algemene en politieke situatie in uw beweerde regio en land van herkomst. Tijdens uw tweede aanvraag antwoordde uw raadsvrouw, meester Benkhelifa, hierop dat u het district Tagab en de provincie Kapisa niet goed kent omdat u in Kabul woonde en dat in de eerste beslissing niets vermeld is over uw kennis van de stad Kabul (CGVS dd. 2 juni 2015, p. 24). Dit kan echter niet als uitleg worden aanvaard gezien uw zeer beperkte algemene kennis over het land Afghanistan.

In het kader van uw eerste asielaanvraag werd immers onder andere geconcludeerd dat u slechts zes dorpen kon noemen in het district Tagab en slechts één ander district van de provincie Kapisa, namelijk Nejrab. Zelfs indien u daar al heel lang weg zou zijn is dit toch opmerkelijk. Verder werd opgemerkt dat u nog nooit gehoord had van de naburige provincie Parwan en zelfs in het algemeen het onderscheid niet kon maken tussen de termen woleswali (district) en welayat (provincie). U kon geen andere provincies in Afghanistan noemen, laat staan dat u provincies kende die aan Kapisa grenzen. Dat iemand jarenlang in Afghanistan woont zonder ook maar één naam van een andere provincie te kennen, is weinig aannemelijk. Buiten de stad Kabul kende u trouwens geen andere steden in Afghanistan. Daarnaast wist u niet of er het afgelopen decennium al dan niet verkiezingen gehouden werden in Afghanistan. Zelfs indien u weinig deelnam aan het sociale leven en indien rekening gehouden wordt met de situatie van de Afghaanse vrouw kan aangenomen worden dat het u zou zijn opgevallen of er in Afghanistan al dan niet ooit verkiezingen en hiermee gepaard gaande campagnes hebben plaatsgevonden. U stelde verder te weten dat Karzai de president van Afghanistan was, maar u zou dit pas in België hebben vernomen. Voorts kon u geen enkele uitleg geven bij andere belangrijke politici en krijgsheren die de geschiedenis van Afghanistan mee hebben bepaald. De naam Burhannudin Rabbani zei u niets hoewel de man in de jaren negentig president van Afghanistan was. De naam Najibullah, de door de taliban vermoorde communistische president van Afghanistan, kon u evenmin thuisbrengen. Ook over Gulbuddin Hekmatyar, één van de belangrijkste Mujaheddin die Afghanistan gekend heeft, wist u niets te vertellen. Over Ahmad Shah Massoud, de nationale held voor Afghaanse Tadzjiken, kon u evenmin iets zeggen. Gevraagd of u zelf namen van politici of krijgsheren kon noemen moest u het antwoord schuldig blijven. Tot slot kon u ook niet verduidelijken wanneer de taliban aan de macht kwamen in Afghanistan en bleek ook dat u de Afghaanse kalender niet machtig was. Zo wist u niet welk jaar het was in Afghanistan ten tijde van uw eerste aanvraag en evenmin kon u zeggen in welk Afghaans jaar u geboren was terwijl u wel uw exacte geboortedatum volgens de Gregoriaanse kalender kende. U stelde dat u wist dat u geboren was op 13/06/1980 omdat uw vader dit destijds op de koran had genoteerd en ging er vervolgens foutief vanuit dat deze datum overeenkomt met '13 sunbullah 1980' in de Afghaanse kalender.

Bovenstaande conclusies zijn des te opmerkelijker gezien de nieuwe versie van uw asielrelaas, waarbij u verklaart gedurende langere tijd in de stad Kabul te hebben gewoond en daar te hebben gewerkt.

Tijdens de tweede aanvraag dd. 1 augustus 2014 haalde u enkele zaken die u niet wist tijdens uw eerste aanvraag spontaan aan. Zo noemde u Alasay, een naburig district van Tagab en kon u dit situeren hetgeen u tijdens uw eerste aanvraag niet kon (CGVS dd. 1 augustus 2014, p. 9). Voorts maakte u plots melding van het regime van Najib en diens val (CGVS dd. 1 augustus 2014, p. 8). Later voegde u hier nog aan toe dat u zou kunnen antwoorden op vragen over gelijk welke regio in Afghanistan (CGVS dd. 2 juni 2015, p. 23). Bovenstaande wijst er op dat u na uw eerste weigeringsbeslissing zaken hebt ingestudeerd.

Hoewel kan aangenomen worden dat u van oorsprong Afghaanse bent en een band hebt met dit land, kan gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen echter geen geloof worden gehecht aan uw beweerde opeenvolgende verblijfplaatsen, uw familienaam Safi en uw gezinssituatie. Daarnaast werd vastgesteld dat u identiteitsdocumenten neerlegde waaraan geen bewijskracht kan worden toegekend. Op basis van uw verklaringen en de door u neergelegde documenten is het onmogelijk om een zicht te krijgen op uw opeenvolgende verblijfplaatsen, uw huidige nationaliteit(en), uw reële familiale situatie en het bestaan van een netwerk waar u op kan terugvallen in of buiten Afghanistan.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens de gehoren op de zetel van het CGVS dd. 1 augustus 2014 en 2 juni 2015 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (CGVS dd. 1 augustus 2014, p. 2 en 12 en GCVS dd. 2 juni 2015, p. 2 en 23). U werd tijdens deze gehoren uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Na confrontatie bleef u vasthouden aan uw verklaringen over uw herkomst uit het district Tagab in de provincie Kapisa en uw verblijf in de stad Kabul de jaren voor uw vertrek (CGVS dd. 2 juni 2015, p. 23 en 24).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt,

dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 EVRM, van artikel 4 van de kwalificatierichtlijn, van de artikelen 48/3, 48/6, 48/7, 57/6/2 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de motivering van bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht en van de motiveringsplicht.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 EVRM en van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te

schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.5. In het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan verzoeksters herkomst uit Afghanistan en haar beweerde problemen. Er werd aan toegevoegd dat verzoekster bijgevolg evenmin aannemelijk gemaakt had dat zij een alleenstaande vrouw is of dat zij recentelijk uit Afghanistan afkomstig is. Deze beslissing werd op 28 februari 2014 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in het arrest nr. 119 934.

Op 2 april 2014 diende verzoekster een tweede asielaanvraag in, waarbij zij opnieuw verwees naar haar oorspronkelijke verklaringen met betrekking tot haar verblijfplaatsen voor haar vertrek en de vrees voor haar tweede echtgenoot M. K. herhaalde. Op 6 oktober 2014 werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opnieuw een weigeringsbeslissing genomen, waarin werd geconcludeerd dat er geen geloof kon worden gehecht aan verzoeksters Afghaanse herkomst noch aan haar Afghaanse nationaliteit. In het verzoekschrift d.d. 5 november 2014 dat zij indiende in het kader van haar beroep bij de Raad haalde verzoeksters raadvrouw, meester Riad Hind, aan dat verzoekster ten overstaan van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet haar werkelijke asielmotieven had uiteengezet. Verzoeksters raadvrouw meldde dat verzoekster voor de tweede keer getrouwd was met K.S. M. S., een befaamd zakenman in Afghanistan, en dus niet met een Talib genaamd K. en zowel in Afghanistan als in Japan, waar zij tussen 2006 tot 2008 gedurende achttien maanden zou verbleven hebben, mishandeld zijn. Ter staving van haar verklaringen legde verzoeksters raadvrouw onder meer een kopie neer van een Afghaans zakenpaspoort geldig van 25 december 2005 tot en met 24 december 2010. Op 20 april 2015 werd de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen door de Raad bij arrest nr. 143 642 vernietigd omdat er uit het door verzoekster voorgelegde zakenpaspoort zou kunnen blijken dat zij (ook) de Afghaanse nationaliteit bezit. Verzoekster werd opnieuw gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 2 juni 2015.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde in de bestreden beslissing terecht het volgende:

“Na bijkomend onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en elementen aanwezig in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u ook deze keer noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de nieuwe versie van uw asielrelaas noch aan uw profiel van alleenstaande vrouw die haar man heeft verlaten. Daarnaast dient benadrukt te worden dat u geen zicht geeft op uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België en uw werkelijke gezinssituatie.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u tijdens uw eerste asielaanvraag verklaarde dat u problemen kende omdat u verplicht werd om te trouwen met een zekere K.(...), een Talib die uw echtgenoot zou vermoord hebben. U verklaarde toen ook dat u tijdens uw kindertijd enkele jaren in Kabul woonde maar dat u daarna tot aan uw vertrek naar België onafgebroken in de provincie Kapisa verbleef. Tijdens het eerste gehoor op het CGVS in het kader van uw tweede asielaanvraag bleef u vasthouden aan deze versie van de feiten.

Tijdens uw beroepsprocedure voor de RvV wijzigde u plots uw verklaringen met betrekking tot uw naam, woonplaats en uw vluchtrelaas. U stelde S.(...) S.(...)te heten. Y.(...) zou slechts een bijnaam zijn. U verklaarde verder problemen gekend te hebben met uw eerste echtgenoot en uw schoonfamilie omdat zij meenden dat u geen maagd meer was tijdens de huwelijksnacht. Na het overlijden van uw echtgenoot verhuisde u naar Kabul waar u gedwongen werd te trouwen met een rijke Afghaanse zakenman die voornamelijk in Japan verblijft. U woonde gedurende achttien maanden in Japan waar u door hem werd mishandeld. Hij stelde u daar voor als zijn huishoudster. Na uw terugkeer naar Afghanistan woonde u nog ongeveer drie jaar in Kabul waar uw familie onder druk werd gezet door de entourage van uw man. Het was voor u onmogelijk om te scheiden en uw man gaf u geen toestemming

om te werken (zie verzoekschrift RvV dd. 20 november 2014, aanvullende nota's 22 december 2014 en 19 maart 2015 en CGVS dd. 2 juni 2015, p. 3 t/m 8). Een dergelijke handelswijze getuigt geenszins van een daadwerkelijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten.

In de verzoekschriften dd. 5 november 2014 (zie p. 3) en 22 december 2014 (zie p. 2) haalde uw raadvrouw aan dat u tijdens uw eerste asielaanvraag onvoldoende de gelegenheid kreeg om uw gendergerelateerde vervolging aan te halen. Ze stelde vervolgens dat u eerder niet in staat was om uw volledig asielrelaas te vertellen omwille van de in Afghanistan opgelopen trauma's en schrik voor represailles van uw echtgenoot. Daarnaast zou de aanwezigheid van een mannelijke Afghaanse tolk er tijdens beide eerdere gehoren toe geleid hebben dat u tot nu toe niet in staat was om de waarheid te vertellen (verzoekschrift dd. 5 november 2014, p. 3). U werd echter op 1 augustus 2014 gehoord door een vrouwelijke ambtenaar met bijstand van een vrouwelijke tolk. Er werd u toen verschillende keren gevraagd of er nog andere motieven waren voor uw asielaanvraag (CGVS dd. 1 augustus 2014, p. 6 en 7). Hiermee geconfronteerd stelde u dat u uw ware verhaal toen niet durfde te vertellen en dat het niet makkelijk is om erover te praten (CGVS dd. 2 juni 2015, p. 8). Bovenstaande verklaringen kunnen echter niet als uitleg worden aanvaard gezien van een asielzoeker, zoals hierboven reeds vermeld, ten allen tijde en redelijkerwijs mag verwacht worden dat deze haar asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over haar regio van herkomst en haar vluchtmotieven. Bevreemdend is ook dat u na uw terugkeer uit Japan nog ongeveer drie jaar in Kabul verbleef. Gevraagd naar uw concrete vluchtaanleiding antwoordde u dat uw leven zo was en het zo een man was en dat u daarom vertrok (CGVS dd. 2 juni 2015, p. 23). (...) Wat betreft de door u neergelegde attesten afgeleverd door psychotherapeute Céline Van Regemorter oordeelde de RvV reeds dat deze de beoordeling van de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet kunnen herstellen. De door u voorgelegde rapporten bestaan voor het grootste deel uit een samenvatting van uw asielrelaas. Bovendien werden ze opgesteld door een psychotherapeute, en niet door een arts of psychiater.

De identiteitsdocumenten (zakenpaspoort en akte van uw tweede huwelijk) die u voorlegde bij de RvV kunnen evenmin enige duidelijkheid scheppen over uw reële verblijfplaatsen, profiel en gezinssituatie. Integendeel, het paspoort werd door derden bekomen tegen betaling en met de huwelijksakte is geknoeid. Hierdoor komt uw geloofwaardigheid nog verder op de helling te staan (CGVS 2 juni 2015, p. 12 en 13).

U verklaarde vooreerst spontaan dat u het zakenpaspoort niet zelf hebt aangevraagd of afgehaald maar dat het verkregen werd tegen betaling. U oefende ook geen handelsactiviteit uit die het u mogelijk zou gemaakt hebben om dergelijk paspoort op legale wijze te verkrijgen. U voegde toe dat zelfs de handtekening in het paspoort niet de uwe is. De geboortedatum in uw paspoort komt volgens u evenmin overeen met uw beweerde werkelijke geboortedatum (CGVS dd. 2 juni 2015, p. 12 en 13). Daarnaast is op pagina 3 van het paspoort duidelijk te zien dat er getracht werd de Afghaanse datum van afgifte, namelijk 01/10/1384 (Afghaanse kalender, komt overeen met 22/12/2005 volgens onze kalender), te veranderen naar 05/10/1384 (26/12/2005), iets wat geen steek houdt gezien als uitgiftedatum volgens de Westerse kalender 25/12/2005 vermeld staat, hetgeen overeenstemt met 04/10/1384 volgens de Afghaanse kalender. Op pagina negen staat wel 4/10/1384 (25/12/2005) geschreven als datum van uitgifte. In de ruimte voorzien voor de familienaam (zie pagina 2 van het paspoort) staat enkel dochter van A.(...)R.(...) geschreven, uw voorgehouden familienaam S.(...) wordt nergens vermeld. Dat u met dergelijk paspoort vanuit Kabul via Dubai naar Japan zou gereisd zijn is op zijn minst opmerkelijk. Gelet op bovenstaande kan er geen bewijskracht worden toegekend aan bovenvermeld paspoort en kan het ook niet dienen als bewijs van een verblijf in het buitenland, in casu Japan. Gevraagd naar uw adres in Japan moest u trouwens het antwoord schuldig blijven, u wist zelfs niet te zeggen in welke Japanse stad u gedurende twee jaar heeft gewoond, hetgeen niet aannemelijk is (CGVS dd. 2 juni 2015, p. 16). Over uw levensomstandigheden in Japan legde u vage verklaringen af. Zo wist u nauwelijks iets te vertellen over de twee andere echtgenotes van uw man. U wist enkel dat één van hen een 40 of 45 jarige Afghaanse is die Hameeda heet en in de VS woont. Over zijn Japanse vrouw kon u helemaal niets vertellen buiten dat ze na het huwelijk Sofia genoemd werd. U stelde dat twee kinderen van uw echtgenoot bij jullie in hetzelfde appartement woonden. Toen u expliciet gevraagd werd om het gedrag

van zijn kinderen ten aanzien van u te omschrijven antwoordde u dat er niets speciaal te vertellen was. U stelde dat ze overdag weg waren en dat ze u soms moesten begroeten en soms niet. Ze zouden ook wel eens naar hun vader gevraagd hebben waarop u zou geantwoord hebben dat hij in zijn kamer aan het slapen was (CGVS dd. 2 juni 2015, p. 17 en 18). Dit zijn weinig doorleefde en plausibele verklaringen over personen met wie u gedurende anderhalf jaar zou hebben samengewoond in een appartement.

Met betrekking tot de door u voorgelegde huwelijksakte dient er op gewezen te worden dat er drie verschillende versies van ditzelfde document aan de asielinstanties werden voorgelegd, waarop de gegevens van de bruid telkens verschillen. Op de kopie van de huwelijksakte die werd neergelegd als bijlage bij het verzoekschrift dd. 20 november 2014 is het vak dat voorzien is voor de handtekening en vingerafdruk leeg. Het taskaranummer werd evenmin ingevuld. In het vak voorzien voor de woonplaats staat Nejrab geschreven, in het vakje voor het staatsburgerschap staat Tadzjiek en als naam is er enkel S.(...)vermeld. Op de kopie met vertaling die als bijlage aan de aanvullende nota dd. 22 december 2014 werd toegevoegd is het vak voor handtekening en vingerafdruk wel ingevuld. Er staat geschreven 'pseudoniem S.(...)'. Het taskaranummer is ook ingevuld en in het vak voorbehouden voor het staatsburgerschap staat Pashtoun en niet Tadzjiek. Aan het vak voorzien voor de woonplaats werd Tagab toegevoegd. Als naam van de bruid wordt niet enkel S.(...) vermeld maar ook Y.(...), geschreven in het Arabisch en niet in het Dari. Tijdens het gehoor legde u het origineel alsook een kleurenkopie identiek aan dit origineel voor van bovenvermelde huwelijksakte. De gegevens van de bruid zijn hier identiek aan deze die vermeld staan op de kopie die als bijlage bij het verzoekschrift dd. 22 december 2014 werd neergelegd. Merkwaardig is echter dat de woorden 'pseudoniem S.(...)' duidelijk geschreven zijn in een ander handschrift en ook verschillend gepositioneerd zijn in het voorziene vak dan in de kopie van de akte die op 22 december 2014 aan de RvV werd voorgelegd. Op het origineel is bovendien te zien dat er in de ruimte voorzien voor het staatsburgerschap een woord is weggekrabd met een scherp voorwerp waardoor het papier beschadigd is. Daarbovenop is het woord Pashtoun geschreven. Merkwaardig is ook dat het taskaranummer met potlood werd geschreven. Ook aan dit document kan dus geen enkele bewijswaarde worden toegekend.

Hieraan dient nog toegevoegd te worden dat u doorheen uw asielaanvragen steeds verklaarde dat uw vader Pashtoun is van origine. U stelde dat u behoort tot de Pashtoun stam S.(...) (tevens uw familienaam) en beweerde verschillende keren dat u naast Dari ook Pashtou spreekt (CGVS eerste aanvraag dd. 23 september 2013, p.3 en CGVS dd. 1 augustus 2014, p.3). Tijdens het gehoor dd. 1 augustus 2014 bleek echter dat uw kennis over de S.(...) stam ontoereikend is. Gevraagd of de S.(...)stam onderverdeeld is in substammen ontkende u dat dit in uw regio het geval was en stelde u dat dit misschien wel zo was in andere regio's (CGVS dd. 1 augustus 2014, p. 4). Wanneer u vervolgens werd uitgelegd dat elke Pashtoun stam verschillende substammen heeft en S.(...)ofwel zelf een substam is ofwel zelf verschillende substammen heeft, stelde u dat de S.(...)stam een grote stam is met onderdelen en dat de onderdelen andere namen hebben en dat iedereen een familienaam of zo heeft gekozen (CGVS dd. 1 augustus 2014, p. 5). Toen u vervolgens gevraagd werd of u namen kon geven van deze onderdelen van de S.(...)stam, stelde u dit niet te weten en zei u al vragend 'Mohammad Zai' om vervolgens te herhalen dat u het niet wist en dat u het zich niet kon herinneren (CGVS dd. 1 augustus 2014, p. 5). Toen u gevraagd werd om Pashtou te spreken bleek u dit niet te kunnen; u zou gewoon enkele woorden kennen. U voegde toe dat u aanvankelijk wel Pashtou kon spreken maar dat u dit vergeten bent nadat u problemen kreeg en u voegde toe dat u ondertussen ook Frans hebt geleerd (CGVS 2 juni 2015, p. 19). Het lijkt dan ook niet aannemelijk dat u daadwerkelijk tot de Pashtoun stam S.(...) behoort en half Pashtoun bent van origine, hetgeen bijkomende vragen doet rijzen over uw identiteitsgegevens met name uw stam- en tevens familienaam S.(...).

De overige door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen evenmin iets wijzigen.

Betreffende het door u neergelegde nationaliteitsbewijs afgegeven door de Afghaanse ambassade in Brussel, dient te worden vastgesteld dat dit document louter op basis van uw eigen verklaringen is opgesteld. De Afghaanse ambassade stelde reeds herhaaldelijk dat zij niet over een bevolkingsregister beschikt dat ze zou kunnen raadplegen voor het afleveren van documenten en zelf hebt u er geen (identiteits)documenten neergelegd. U hebt er gewoon gezegd dat u Afghaanse bent en heeft er vermeld waar u naar school bent geweest en waar u heeft gewoond. Ook werd er een formulier met uw persoonsgegevens ingevuld op basis van uw eigen verklaringen. Amper enkele uren na de aanvraag werd dit nationaliteitsbewijs reeds aan u afgegeven (CGVS dd. 1 augustus 2014, p. 8 en 9). De twee getuigenverklaringen van Afghanen met de Belgische nationaliteit hebben een sterk gesolliciteerd

karakter en betreffen hoe dan ook geen objectieve bron. De taskara die u voorlegde is een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bovendien zijn uw verklaringen over waar u dit document zou hebben bekomen niet eensluidend. Aanvankelijk verklaarde u dat de taskara afgeleverd werd in de stad Kabul. Toen u tijdens het gehoor gevraagd werd om de plaats van afgifte aan te wijzen op de kopie van de taskara stelde u zelf vast dat er op het document vermeld staat dat het afgeleverd is in het dorp Masood Khail, district Tagab in de provincie Kapisa. Daarop paste u gewoon uw verklaringen aan en beweerde u dat u de taskara was gaan halen in Kapisa (CGVS 2 juni 2015, p. 10). De videomontages van uw huwelijksfeesten kunnen niet aantonen dat u daadwerkelijk voor een langere periode in Afghanistan hebt gewoond. Dat u een band heeft met dit land en daar ook ooit geweest bent, wordt in deze beslissing niet betwist. Hoe dan ook gaat het om gemonteerde, bewerkte beelden en kan dus niet worden uitgesloten dat deze gemanipuleerd werden. In beide montages draagt de bruid zeer zware make-up waardoor het moeilijk is om vast te stellen dat u daadwerkelijk de bruid bent. Op de beelden waarop u duidelijk herkenbaar bent draagt u overigens geen bruidskledij. Van de door u neergelegde huwelijksfoto's kan hetzelfde gezegd worden, ook hier is de bruid niet duidelijk identificeerbaar door de make-up, kledij en haartooi. De foto's waarop u te zien bent met een kind werden tijdens uw eerste asielaanvraag reeds besproken. Wanneer en waar deze foto's genomen zijn kan echter niet worden vastgesteld. De identiteit van het kind kan evenmin worden afgeleid uit deze foto's. Uit de foto's waarop een ouder meisje te zien is kan evenmin iets worden afgeleid over de identiteit van dit kind. Dat het om hetzelfde meisje zou gaan als op de foto's die u tijdens uw eerste asielaanvraag neerlegde kan niet worden vastgesteld. De foto's met daarop enkele vrouwen in een rurale setting zijn onduidelijk. Ook hier kan niet worden nagegaan wanneer en waar deze genomen zijn. Op de foto's die genomen zouden zijn in het weeshuis waar u werkte staat uzelf helemaal niet afgebeeld. Deze kunnen dus ook niet dienen als bewijs van uw verblijf en beroepsactiviteiten in Kabul. Dat u in België opleidingen volgde en aan sport doet samen met Belgen wordt door ons niet betwist. De attesten die u neerlegde ter staving hiervan doen echter geen afbreuk aan bovenvermelde conclusies.

Niettegenstaande u verschillende keren uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS dd. 1 augustus 2014, p. 2 en 12 en CGVS dd 2 juni 2015, p. 2 en 23), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijfplaatsen, identiteitsgegevens en familiale situatie. Deze elementen zijn nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen, identiteit en familie situatie kan niet genoeg benadrukt worden. Deze elementen zijn van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers op basis hiervan dat de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op haar reële situatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over haar eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat zij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of zij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat zij nood heeft aan subsidiaire bescherming. Door geen zicht te bieden op uw identiteitsgegevens en familiale situatie maakt u het de asielinstanties ook onmogelijk om zicht te krijgen op uw werkelijk profiel en het al dan niet bestaan van een sociaal netwerk zodat evenmin kan worden nagegaan of u op basis van uw profiel nood hebt aan bescherming.

Betreffende uw voorgehouden verblijf in Afghanistan werd in het kader van uw eerste asielaanvraag reeds vastgesteld dat uw geografische kennis van de regio en het land waar u tot uw vertrek zou gewoond hebben zeer ontoereikend was. Voorts werd vastgesteld dat u evenmin op de hoogte was van de algemene en politieke situatie in uw beweerde regio en land van herkomst. Tijdens uw tweede aanvraag antwoordde uw raadsvrouw, meester Benkhelifa, hierop dat u het district Tagab en de provincie Kapisa niet goed kent omdat u in Kabul woonde en dat in de eerste beslissing niets vermeld is over uw kennis van de stad Kabul (CGVS dd. 2 juni 2015, p. 24). Dit kan echter niet als uitleg worden aanvaard gezien uw zeer beperkte algemene kennis over het land Afghanistan.

In het kader van uw eerste asielaanvraag werd immers onder andere geconcludeerd dat u slechts zes dorpen kon noemen in het district Tagab en slechts één ander district van de provincie Kapisa, namelijk Nejrab. Zelfs indien u daar al heel lang weg zou zijn is dit toch opmerkelijk. Verder werd opgemerkt dat

u nog nooit gehoord had van de naburige provincie Parwan en zelfs in het algemeen het onderscheid niet kon maken tussen de termen woleswali (district) en welayat (provincie). U kon geen andere provincies in Afghanistan noemen, laat staan dat u provincies kende die aan Kapisa grenzen. Dat iemand jarenlang in Afghanistan woont zonder ook maar één naam van een andere provincie te kennen, is weinig aannemelijk. Buiten de stad Kabul kende u trouwens geen andere steden in Afghanistan. Daarnaast wist u niet of er het afgelopen decennium al dan niet verkiezingen gehouden werden in Afghanistan. Zelfs indien u weinig deelnam aan het sociale leven en indien rekening gehouden wordt met de situatie van de Afghaanse vrouw kan aangenomen worden dat het u zou zijn opgevallen of er in Afghanistan al dan niet ooit verkiezingen en hiermee gepaard gaande campagnes hebben plaatsgevonden. U stelde verder te weten dat Karzai de president van Afghanistan was, maar u zou dit pas in België hebben vernomen. Voorts kon u geen enkele uitleg geven bij andere belangrijke politici en krijgsheren die de geschiedenis van Afghanistan mee hebben bepaald. De naam Burhannudin Rabbani zei u niets hoewel de man in de jaren negentig president van Afghanistan was. De naam Najibullah, de door de taliban vermoorde communistische president van Afghanistan, kon u evenmin thuisbrengen. Ook over Gulbuddin Hekmatyar, één van de belangrijkste Mujaheddin die Afghanistan gekend heeft, wist u niets te vertellen. Over Ahmad Shah Massoud, de nationale held voor Afghaanse Tadzjiken, kon u evenmin iets zeggen. Gevraagd of u zelf namen van politici of krijgsheren kon noemen moest u het antwoord schuldig blijven. Tot slot kon u ook niet verduidelijken wanneer de taliban aan de macht kwamen in Afghanistan en bleek ook dat u de Afghaanse kalender niet machtig was. Zo wist u niet welk jaar het was in Afghanistan ten tijde van uw eerste aanvraag en evenmin kon u zeggen in welk Afghaans jaar u geboren was terwijl u wel uw exacte geboortedatum volgens de Gregoriaanse kalender kende. U stelde dat u wist dat u geboren was op 13/06/1980 omdat uw vader dit destijds op de koran had genoteerd en ging er vervolgens foutief vanuit dat deze datum overeenkomt met '13 sunbullah 1980' in de Afghaanse kalender.

Bovenstaande conclusies zijn des te opmerkelijker gezien de nieuwe versie van uw asielrelaas, waarbij u verklaart gedurende langere tijd in de stad Kabul te hebben gewoond en daar te hebben gewerkt.

Tijdens de tweede aanvraag dd. 1 augustus 2014 haalde u enkele zaken die u niet wist tijdens uw eerste aanvraag spontaan aan. Zo noemde u Alasay, een naburig district van Tagab en kon u dit situeren hetgeen u tijdens uw eerste aanvraag niet kon (CGVS dd. 1 augustus 2014, p. 9). Voorts maakte u plots melding van het regime van Najib en diens val (CGVS dd. 1 augustus 2014, p. 8). Later voegde u hier nog aan toe dat u zou kunnen antwoorden op vragen over gelijk welke regio in Afghanistan (CGVS dd. 2 juni 2015, p. 23). Bovenstaande wijst er op dat u na uw eerste weigeringsbeslissing zaken hebt ingestudeerd.

Hoewel kan aangenomen worden dat u van oorsprong Afghaanse bent en een band hebt met dit land, kan gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen echter geen geloof worden gehecht aan uw beweerde opeenvolgende verblijfplaatsen, uw familienaam Safi en uw gezinssituatie. Daarnaast werd vastgesteld dat u identiteitsdocumenten neerlegde waaraan geen bewijskracht kan worden toegekend. Op basis van uw verklaringen en de door u neergelegde documenten is het onmogelijk om een zicht te krijgen op uw opeenvolgende verblijfplaatsen, uw huidige nationaliteit(en), uw reële familiale situatie en het bestaan van een netwerk waar u op kan terugvallen in of buiten Afghanistan.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke

verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens de gehoren op de zetel van het CGVS dd. 1 augustus 2014 en 2 juni 2015 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (CGVS dd. 1 augustus 2014, p. 2 en 12 en GCVS dd 2 juni 2015, p. 2 en 23). U werd tijdens deze gehoren uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Na confrontatie bleef u vasthouden aan uw verklaringen over uw herkomst uit het district Tagab in de provincie Kapisa en uw verblijf in de stad Kabul de jaren voor uw vertrek (CGVS dd. 2 juni 2015, p. 23 en 24).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weersprek van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.”.

Deze motieven zijn deugdelijk en pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Verzoekster meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen aandacht heeft besteed aan het arrest van de Raad van 20 april 2015 en geen onderzoek heeft gevoerd naar twee elementen. Er is immers geen objectieve informatie over de afgifte van zakenpaspoorten in Afghanistan noch informatie over de situatie in Kapisa aanwezig.

De Raad merkt op dat in het arrest nr. 143 642 van 20 april 2015 het volgende werd gesteld met betrekking tot het neergelegde zakenpaspoort en de situatie in Kapisa:

“Hoe dan ook, verzoekster legt een paspoort neer waaruit zou kunnen blijken dat zij (ook) de Afghaanse nationaliteit bezit. Dit paspoort vermeldt eveneens dat het paspoort dient beschouwd te worden als een zakenpaspoort (business passport, p. 1) afgeleverd om zaken te doen in Azië, Europa en Amerika (p. 4). Het ontbreekt de Raad echter aan informatie over de draagwijdte van een zakenpaspoort, meer bepaald kan niet worden nagegaan in welke mate een dergelijk paspoort uitsluitend wordt afgeleverd aan de eigenlijke zakenman of –vrouw dan wel eveneens aan de partner/echtgeno(o)t(e) van voormelde. Bovendien en nog daargelaten dat meer informatie over de draagwijdte van een dergelijk zakenpaspoort verzoeksters reeds ongeloofwaardig bevonden relaas in een ander daglicht zou kunnen stellen, ontbreekt het de Raad eveneens aan informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in verzoeksters beweerde streek van herkomst indien zou worden aangenomen dat zij inderdaad afkomstig is uit Kapisa.

Het ontbreekt de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en de bestreden beslissing dient overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.”

In het kader van het nieuwe onderzoek van verzoeksters asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vastgesteld dat de identiteitsdocumenten (zakenpaspoort en akte van verzoeksters tweede huwelijk) die verzoekster voorlegde bij de Raad evenmin enige duidelijkheid kunnen scheppen over haar reële verblijfplaatsen, profiel en gezinssituatie. Integendeel, het paspoort werd door derden bekomen tegen betaling en ook met de huwelijksakte is geknoeid.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon met betrekking tot het neergelegde zakenpaspoort het volgende vaststellen: *“U verklaarde vooreerst spontaan dat u het zakenpaspoort niet zelf hebt aangevraagd of afgehaald maar dat het verkregen werd tegen betaling. U oefende ook geen handelsactiviteit uit die het u mogelijk zou gemaakt hebben om dergelijk paspoort op legale wijze te verkrijgen. U voegde toe dat zelfs de handtekening in het paspoort niet de uwe is. De geboortedatum in uw paspoort komt volgens u evenmin overeen met uw beweerde werkelijke geboortedatum (CGVS dd. 2 juni 2015, p. 12 en 13). Daarnaast is op pagina 3 van het paspoort duidelijk te zien dat er getracht werd de Afghaanse datum van afgifte, namelijk 01/10/1384 (Afghaanse kalender, komt overeen met 22/12/2005 volgens onze kalender), te veranderen naar 05/10/1384 (26/12/2005), iets wat geen steek houdt gezien als uitgiftedatum volgens de Westerse kalender 25/12/2005 vermeld staat, hetgeen overeenstemt met 04/10/1384 volgens de Afghaanse kalender. Op pagina negen staat wel 4/10/1384 (25/12/2005) geschreven als datum van afgifte. In de ruimte voorzien voor de familienaam (zie pagina 2 van het paspoort) staat enkel dochter van A.(...)R.(...) geschreven, uw voorgehouden familienaam S.(...) wordt nergens vermeld. Dat u met dergelijk paspoort vanuit Kabul via Dubai naar Japan zou gereisd zijn is op zijn minst opmerkelijk. Gelet op bovenstaande kan er geen bewijskracht worden toegekend aan bovenvermeld paspoort en kan het ook niet dienen als bewijs van een verblijf in het buitenland, in casu Japan. Gevraagd naar uw adres in Japan moest u trouwens het antwoord schuldig blijven, u wist zelfs niet te zeggen in welke Japanse stad u gedurende twee jaar heeft gewoond, hetgeen niet aannemelijk is (CGVS dd. 2 juni 2015, p. 16). Over uw levensomstandigheden in Japan legde u vage verklaringen af. Zo wist u nauwelijks iets te vertellen over de twee andere echtgenotes van uw man. U wist enkel dat één van hen een 40 of 45 jarige Afghaanse is die Hameeda heet en in de VS woont. Over zijn Japanse vrouw kon u helemaal niets vertellen buiten dat ze na het huwelijk Sofia genoemd werd. U stelde dat twee kinderen van uw echtgenoot bij jullie in hetzelfde appartement woonden. Toen u expliciet gevraagd werd om het gedrag van zijn kinderen ten aanzien van u te omschrijven antwoordde u dat er niets speciaal te vertellen was. U stelde dat ze overdag weg waren en dat ze u soms moesten begroeten en soms niet. Ze zouden ook wel eens naar hun vader gevraagd hebben waarop u zou geantwoord hebben dat hij in zijn kamer aan het slapen was (CGVS dd. 2 juni 2015, p. 17 en 18). Dit zijn weinig doorleefde en plausibele verklaringen over personen met wie u gedurende anderhalf jaar zou hebben samengewoond in een appartement.”* Hieruit blijkt duidelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het neergelegde paspoort heeft onderzocht. Verzoekster weerlegt deze vaststellingen overigens niet. Aangezien er omwille van de gedane vaststellingen geen bewijskracht aan het paspoort kan worden toegekend, diende het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan

ook geen verder onderzoek te verrichten naar de draagwijdte van een dergelijk zakenpaspoort. Aangezien er uit het onderzoek van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen eveneens is gebleken dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde verblijfplaatsen diende er evenmin te worden nagegaan wat de veiligheidssituatie is in verzoeksters beweerde streek van herkomst Kapisa.

Daar waar verzoekster naar een rapport van UNHCR inzake de bewijslast verwijst waaruit blijkt dat het vaak voorkomt dat asielzoekers niet in staat zijn de waarheid te vertellen en meent dat de Raad reeds erkende dat het gebrek aan vertrouwen in overheidsinstellingen in hoofde van de asielzoeker kan blijven bestaan tegenover de asielinstanties, kan zij de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen niet herstellen.

De uiteenlopende verklaringen van verzoekster met betrekking tot tal van essentiële onderdelen van haar relaas ondermijnen op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het hele relaas. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn/haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit vanaf zijn/haar eerste asielaanvraag. Verzoekster draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen. Het feit dat verzoekster initieel bedrieglijke verklaringen aflegde en pas in de beroepsprocedure van haar tweede asielaanvraag de 'ware' versie van haar asielrelaas weergeeft, ondermijnt op fundamentele wijze de door haar aangehaalde vrees voor vervolging of risico op ernstige schade. Door verzoeksters gebrekkige medewerking evenals omwille van haar tegenstrijdige verklaringen laat verzoekster de Belgische overheden in het ongewisse over waar en onder welke omstandigheden zij voor haar vertrek naar België leefde.

Verzoekster legde weliswaar nog een aantal "attesten" neer waaruit moet blijken dat zij op gesprek gaat bij de organisatie "Woman'Do". Deze rapporten bestaan voor het grootste deel echter uit een samenvatting van haar asielrelaas en zijn gebaseerd op verzoeksters eigen verklaringen. Ze werden bovendien opgesteld door een psychotherapeute en niet door een arts of psychiater. Een attest van een psychotherapeute volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekster niet bij machte was om van bij aanvang van de asielprocedure de elementen te vertellen die zij in het kader van de beroepsprocedure van haar tweede asielaanvraag aanmerkt als zijnde de waarheid. In die zin kunnen deze attesten de beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas dan ook niet herstellen.

Het argument dat de psychotherapeute werkzaam is bij een organisatie die gespecialiseerd is in de psychotherapeutische begeleiding van vrouwelijke asielzoekers en in dit kader ook geraadpleegd wordt door andere verenigingen gespecialiseerd in het asielrecht en dat zij zelfs met haar psychotherapeute pas na drie maanden heeft kunnen spreken over de mishandelingen gedurende haar eerste huwelijk doet hieraan geen afbreuk. Verzoekster legt geen enkel medisch attest neer waaruit blijkt dat het voor haar psychisch onmogelijk was om van bij aanvang van de asielprocedure een coherent asielrelaas naar voor te brengen of duidelijkheid te verschaffen omtrent haar verblijfplaatsen. Uit de loutere verwijzing naar de mishandelingen die zij zou hebben ondergaan door zowel haar eerste echtgenoot als haar tweede echtgenoot, kan evenmin worden afgeleid dat verzoekster in de onmogelijkheid zou zijn geweest om van bij aanvang van de asielprocedure de juiste verklaringen af te leggen. Overigens ontbreekt enige medische attestering omtrent de door verzoekster aangehaalde trauma's en dat deze verzoekster zouden verhinderd hebben om van bij aanvang "de waarheid" te vertellen. Ook de enkele verwijzing naar de psycho-sociale context waarin zij zou zijn opgegroeid en een rapport van UNHCR verklaart niet waarom verzoekster pas in het kader van haar tweede asielaanvraag en zelfs dan nog pas tijdens haar beroepsprocedure, haar verklaringen wijzigt en dan wel bij machte zou zijn om de zogenaamde ware toedracht te vertellen. Verzoekster legt ook niet uit in welke mate er in haar hoofde sprake zou zijn van een ingebakken wantrouwen ten aanzien van de overheid. Uit nergens van verzoeksters verklaringen blijkt dat zij een vrees zou koesteren voor de Afghaanse overheid, waardoor dit dan ook niet kan worden getransponeerd naar de Belgische asielinstanties.

Verzoekster meent dat verwerende partij haar opnieuw vragen diende te stellen omtrent de kennis van de streken waar ze verbleven heeft zijnde Tagab, Kabul, Japan en vervolgens opnieuw Kabul omdat ze nu volledig nieuwe verklaringen heeft afgelegd en ze in het kader van haar eerste asielaanvraag niet de waarheid kon vertellen.

De Raad ziet niet in waarom het gegeven dat verzoekster nieuwe verklaringen heeft afgelegd haar geografische kennis over de plaatsen van eerder verblijf plots zou verhelderen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon immers vaststellen dat verzoekster geheel niet aannemelijk maakte recent nog in Afghanistan te zijn verbleven gelet op haar ontoereikende kennis van

het land en oordeelde dienaangaande terecht het volgende: *"Betreffende uw voorgehouden verblijf in Afghanistan werd in het kader van uw eerste asielaanvraag reeds vastgesteld dat uw geografische kennis van de regio en het land waar u tot uw vertrek zou gewoond hebben zeer ontoereikend was. Voorts werd vastgesteld dat u evenmin op de hoogte was van de algemene en politieke situatie in uw beweerde regio en land van herkomst. Tijdens uw tweede aanvraag antwoordde uw raadvrouw, meester Benkhelifa, hierop dat u het district Tagab en de provincie Kapisa niet goed kent omdat u in Kabul woonde en dat in de eerste beslissing niets vermeld is over uw kennis van de stad Kabul (CGVS dd. 2 juni 2015, p. 24). Dit kan echter niet als uitleg worden aanvaard gezien uw zeer beperkte algemene kennis over het land Afghanistan.*

In het kader van uw eerste asielaanvraag werd immers onder andere geconcludeerd dat u slechts zes dorpen kon noemen in het district Tagab en slechts één ander district van de provincie Kapisa, namelijk Nejrab. Zelfs indien u daar al heel lang weg zou zijn is dit toch opmerkelijk. Verder werd opgemerkt dat u nog nooit gehoord had van de naburige provincie Parwan en zelfs in het algemeen het onderscheid niet kon maken tussen de termen woleswali (district) en welayat (provincie). U kon geen andere provincies in Afghanistan noemen, laat staan dat u provincies kende die aan Kapisa grenzen. Dat iemand jarenlang in Afghanistan woont zonder ook maar één naam van een andere provincie te kennen, is weinig aannemelijk. Buiten de stad Kabul kende u trouwens geen andere steden in Afghanistan. Daarnaast wist u niet of er het afgelopen decennium al dan niet verkiezingen gehouden werden in Afghanistan. Zelfs indien u weinig deelnam aan het sociale leven en indien rekening gehouden wordt met de situatie van de Afgaanse vrouw kan aangenomen worden dat het u zou zijn opgevallen of er in Afghanistan al dan niet ooit verkiezingen en hiermee gepaard gaande campagnes hebben plaatsgevonden. U stelde verder te weten dat Karzai de president van Afghanistan was, maar u zou dit pas in België hebben vernomen. Voorts kon u geen enkele uitleg geven bij andere belangrijke politici en krijgsheren die de geschiedenis van Afghanistan mee hebben bepaald. De naam Burhannudin Rabbani zei u niets hoewel de man in de jaren negentig president van Afghanistan was. De naam Najibullah, de door de taliban vermoorde communistische president van Afghanistan, kon u evenmin thuisbrengen. Ook over Gulbuddin Hekmatyar, één van de belangrijkste Mujaheddin die Afghanistan gekend heeft, wist u niets te vertellen. Over Ahmad Shah Massoud, de nationale held voor Afgaanse Tadzjiken, kon u evenmin iets zeggen. Gevraagd of u zelf namen van politici of krijgsheren kon noemen moest u het antwoord schuldig blijven. Tot slot kon u ook niet verduidelijken wanneer de taliban aan de macht kwamen in Afghanistan en bleek ook dat u de Afgaanse kalender niet machtig was. Zo wist u niet welk jaar het was in Afghanistan ten tijde van uw eerste aanvraag en evenmin kon u zeggen in welk Afgaans jaar u geboren was terwijl u wel uw exacte geboortedatum volgens de Gregoriaanse kalender kende. U stelde dat u wist dat u geboren was op 13/06/1980 omdat uw vader dit destijds op de koran had genoteerd en ging er vervolgens foutief vanuit dat deze datum overeenkomt met '13 sunbullah 1980' in de Afgaanse kalender.

Bovenstaande conclusies zijn des te opmerkelijker gezien de nieuwe versie van uw asielrelaas, waarbij u verklaart gedurende langere tijd in de stad Kabul te hebben gewoond en daar te hebben gewerkt.

Tijdens de tweede aanvraag dd. 1 augustus 2014 haalde u enkele zaken die u niet wist tijdens uw eerste aanvraag spontaan aan. Zo noemde u Alasay, een naburig district van Tagab en kon u dit situeren hetgeen u tijdens uw eerste aanvraag niet kon (CGVS dd. 1 augustus 2014, p. 9). Voorts maakte u plots melding van het regime van Najib en diens val (CGVS dd. 1 augustus 2014, p. 8). Later voegde u hier nog aan toe dat u zou kunnen antwoorden op vragen over gelijk welke regio in Afghanistan (CGVS dd. 2 juni 2015, p. 23). Bovenstaande wijst er op dat u na uw eerste weigeringsbeslissing zaken hebt ingestudeerd." Bovendien toont verzoekster geenszins aan dat zij van bij haar eerste asielaanvraag niet bij machte was om op kennisvragen met betrekking tot haar beweerde land van herkomst en verblijf te beantwoorden.

Voor zover verzoekster meent dat haar vragen omtrent Japan dienden te worden gesteld, dient te worden opgemerkt dat tijdens het gehoor van 2 juni 2015 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk vragen werden gesteld omtrent verzoeksters leefomgeving in Japan (stuk 6, gehoorverslag van 2 juni 2015, p. 16, 17). Hierbij moet worden vermeld dat verzoekster zelfs niet bij machte was te verklaren op welke adres zij in Japan heeft gewoond en zelfs de naam van de stad niet kon opnoemen (stuk 6, gehoorverslag van 2 juni 2015, p. 16).

Met betrekking tot de door verzoekster neergelegde documenten werd in de bestreden beslissing terecht het volgende gesteld:

“De identiteitsdocumenten (zakenpaspoort en akte van uw tweede huwelijk) die u voorlegde bij de RvV kunnen evenmin enige duidelijkheid scheppen over uw reële verblijfplaatsen, profiel en gezinssituatie. Integendeel, het paspoort werd door derden bekomen tegen betaling en met de huwelijksakte is geknoeid. Hierdoor komt uw geloofwaardigheid nog verder op de helling te staan (CGVS 2 juni 2015, p. 12 en 13).

U verklaarde vooreerst spontaan dat u het zakenpaspoort niet zelf hebt aangevraagd of afgehaald maar dat het verkregen werd tegen betaling. U oefende ook geen handelsactiviteit uit die het u mogelijk zou gemaakt hebben om dergelijk paspoort op legale wijze te verkrijgen. U voegde toe dat zelfs de handtekening in het paspoort niet de uwe is. De geboortedatum in uw paspoort komt volgens u evenmin overeen met uw beweerde werkelijke geboortedatum (CGVS dd. 2 juni 2015, p. 12 en 13). Daarnaast is op pagina 3 van het paspoort duidelijk te zien dat er getracht werd de Afghaanse datum van afgifte, namelijk 01/10/1384 (Afghaanse kalender, komt overeen met 22/12/2005 volgens onze kalender), te veranderen naar 05/10/1384 (26/12/2005), iets wat geen steek houdt gezien als uitgiftedatum volgens de Westerse kalender 25/12/2005 vermeld staat, hetgeen overeenstemt met 04/10/1384 volgens de Afghaanse kalender. Op pagina negen staat wel 4/10/1384 (25/12/2005) geschreven als datum van uitgifte. In de ruimte voorzien voor de familienaam (zie pagina 2 van het paspoort) staat enkel dochter van A.(...)R.(...) geschreven, uw voorgehouden familienaam S.(...) wordt nergens vermeld. Dat u met dergelijk paspoort vanuit Kabul via Dubai naar Japan zou gereisd zijn is op zijn minst opmerkelijk. Gelet op bovenstaande kan er geen bewijskracht worden toegekend aan bovenvermeld paspoort en kan het ook niet dienen als bewijs van een verblijf in het buitenland, in casu Japan. Gevraagd naar uw adres in Japan moest u trouwens het antwoord schuldig blijven, u wist zelfs niet te zeggen in welke Japanse stad u gedurende twee jaar heeft gewoond, hetgeen niet aannemelijk is (CGVS dd. 2 juni 2015, p. 16). Over uw levensomstandigheden in Japan legde u vage verklaringen af. Zo wist u nauwelijks iets te vertellen over de twee andere echtgenotes van uw man. U wist enkel dat één van hen een 40 of 45 jarige Afghaanse is die Hameeda heet en in de VS woont. Over zijn Japanse vrouw kon u helemaal niets vertellen buiten dat ze na het huwelijk Sofia genoemd werd. U stelde dat twee kinderen van uw echtgenoot bij jullie in hetzelfde appartement woonden. Toen u expliciet gevraagd werd om het gedrag van zijn kinderen ten aanzien van u te omschrijven antwoordde u dat er niets speciaal te vertellen was. U stelde dat ze overdag weg waren en dat ze u soms moesten begroeten en soms niet. Ze zouden ook wel eens naar hun vader gevraagd hebben waarop u zou geantwoord hebben dat hij in zijn kamer aan het slapen was (CGVS dd. 2 juni 2015, p. 17 en 18). Dit zijn weinig doorleefde en plausibele verklaringen over personen met wie u gedurende anderhalf jaar zou hebben samengewoond in een appartement.

Met betrekking tot de door u voorgelegde huwelijksakte dient er op gewezen te worden dat er drie verschillende versies van ditzelfde document aan de asielinstanties werden voorgelegd, waarop de gegevens van de bruid telkens verschillen. Op de kopie van de huwelijksakte die werd neergelegd als bijlage bij het verzoekschrift dd. 20 november 2014 is het vak dat voorzien is voor de handtekening en vingerafdruk leeg. Het taskaranummer werd evenmin ingevuld. In het vak voorzien voor de woonplaats staat Nejrab geschreven, in het vakje voor het staatsburgerschap staat Tadzjiek en als naam is er enkel S.(...)vermeld. Op de kopie met vertaling die als bijlage aan de aanvullende nota dd. 22 december 2014 werd toegevoegd is het vak voor handtekening en vingerafdruk wel ingevuld. Er staat geschreven ‘pseudoniem S.(...)’. Het taskaranummer is ook ingevuld en in het vak voorbehouden voor het staatsburgerschap staat Pashtoun en niet Tadzjiek. Aan het vak voorzien voor de woonplaats werd Tagab toegevoegd. Als naam van de bruid wordt niet enkel S.(...) vermeld maar ook Y.(...), geschreven in het Arabisch en niet in het Dari. Tijdens het gehoor legde u het origineel alsook een kleurenkopie identiek aan dit origineel voor van bovenvermelde huwelijksakte. De gegevens van de bruid zijn hier identiek aan deze die vermeld staan op de kopie die als bijlage bij het verzoekschrift dd. 22 december 2014 werd neergelegd. Merkwaardig is echter dat de woorden ‘pseudoniem S.(...)’ duidelijk geschreven zijn in een ander handschrift en ook verschillend gepositioneerd zijn in het voorziene vak dan in de kopie van de akte die op 22 december 2014 aan de RvV werd voorgelegd. Op het origineel is bovendien te zien dat er in de ruimte voorzien voor het staatsburgerschap een woord is weggekrabd met een scherp voorwerp waardoor het papier beschadigd is. Daarbovenop is het woord Pashtoun geschreven. Merkwaardig is ook dat het taskaranummer met potlood werd geschreven. Ook aan dit document kan dus geen enkele bewijswaarde worden toegekend.

Hieraan dient nog toegevoegd te worden dat u doorheen uw asielaanvragen steeds verklaarde dat uw vader Pashtoun is van origine. U stelde dat u behoort tot de Pashtoun stam S.(...) (tevens uw familienaam) en beweerde verschillende keren dat u naast Dari ook Pashtou spreekt (CGVS eerste aanvraag dd. 23 september 2013, p.3 en CGVS dd. 1 augustus 2014, p.3). Tijdens het gehoor dd. 1

augustus 2014 bleek echter dat uw kennis over de S.(...) stam ontoereikend is. Gevraagd of de S.(...)stam onderverdeeld is in substammen ontkende u dat dit in uw regio het geval was en stelde u dat dit misschien wel zo was in andere regio's (CGVS dd. 1 augustus 2014, p. 4). Wanneer u vervolgens werd uitgelegd dat elke Pashtoun stam verschillende substammen heeft en S.(...)ofwel zelf een substam is ofwel zelf verschillende substammen heeft, stelde u dat de S.(...)stam een grote stam is met onderdelen en dat de onderdelen andere namen hebben en dat iedereen een familienaam of zo heeft gekozen (CGVS dd. 1 augustus 2014, p. 5). Toen u vervolgens gevraagd werd of u namen kon geven van deze onderdelen van de S.(...)stam, stelde u dit niet te weten en zei u al vragend 'Mohammad Zai' om vervolgens te herhalen dat u het niet wist en dat u het zich niet kon herinneren (CGVS dd. 1 augustus 2014, p. 5). Toen u gevraagd werd om Pashtou te spreken bleek u dit niet te kunnen; u zou gewoon enkele woorden kennen. U voegde toe dat u aanvankelijk wel Pashtou kon spreken maar dat u dit vergeten bent nadat u problemen kreeg en u voegde toe dat u ondertussen ook Frans hebt geleerd (CGVS 2 juni 2015, p. 19). Het lijkt dan ook niet aannemelijk dat u daadwerkelijk tot de Pashtoun stam S.(...) behoort en half Pashtoun bent van origine, hetgeen bijkomende vragen doet rijzen over uw identiteitsgegevens met name uw stam- en tevens familienaam S.(...).

De overige door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen evenmin iets wijzigen.

Betreffende het door u neergelegde nationaliteitsbewijs afgegeven door de Afghaanse ambassade in Brussel, dient te worden vastgesteld dat dit document louter op basis van uw eigen verklaringen is opgesteld. De Afghaanse ambassade stelde reeds herhaaldelijk dat zij niet over een bevolkingsregister beschikt dat ze zou kunnen raadplegen voor het afleveren van documenten en zelf hebt u er geen (identiteits)documenten neergelegd. U hebt er gewoon gezegd dat u Afghaanse bent en heeft er vermeld waar u naar school bent geweest en waar u heeft gewoond. Ook werd er een formulier met uw persoonsgegevens ingevuld op basis van uw eigen verklaringen. Amper enkele uren na de aanvraag werd dit nationaliteitsbewijs reeds aan u afgegeven (CGVS dd. 1 augustus 2014, p. 8 en 9). De twee getuigenverklaringen van Afghanen met de Belgische nationaliteit hebben een sterk gesolliciteerd karakter en betreffen hoe dan ook geen objectieve bron. De taskara die u voorlegde is een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bovendien zijn uw verklaringen over waar u dit document zou hebben bekomen niet eensluidend. Aanvankelijk verklaarde u dat de taskara afgeleverd werd in de stad Kabul. Toen u tijdens het gehoor gevraagd werd om de plaats van afgifte aan te wijzen op de kopie van de taskara stelde u zelf vast dat er op het document vermeld staat dat het afgeleverd is in het dorp Masood Khail, district Tagab in de provincie Kapisa. Daarop paste u gewoon uw verklaringen aan en beweerde u dat u de taskara was gaan halen in Kapisa (CGVS 2 juni 2015, p. 10). De videomontages van uw huwelijksfeesten kunnen niet aantonen dat u daadwerkelijk voor een langere periode in Afghanistan hebt gewoond. Dat u een band heeft met dit land en daar ook ooit geweest bent, wordt in deze beslissing niet betwist. Hoe dan ook gaat het om gemonteerde, bewerkte beelden en kan dus niet worden uitgesloten dat deze gemanipuleerd werden. In beide montages draagt de bruid zeer zware make-up waardoor het moeilijk is om vast te stellen dat u daadwerkelijk de bruid bent. Op de beelden waarop u duidelijk herkenbaar bent draagt u overigens geen bruidskledij. Van de door u neergelegde huwelijksfoto's kan hetzelfde gezegd worden, ook hier is de bruid niet duidelijk identificeerbaar door de make-up, kledij en haartooi. De foto's waarop u te zien bent met een kind werden tijdens uw eerste asielaanvraag reeds besproken. Wanneer en waar deze foto's genomen zijn kan echter niet worden vastgesteld. De identiteit van het kind kan evenmin worden afgeleid uit deze foto's. Uit de foto's waarop een ouder meisje te zien is kan evenmin iets worden afgeleid over de identiteit van dit kind. Dat het om hetzelfde meisje zou gaan als op de foto's die u tijdens uw eerste asielaanvraag neerlegde kan niet worden vastgesteld. De foto's met daarop enkele vrouwen in een rurale setting zijn onduidelijk. Ook hier kan niet worden nagegaan wanneer en waar deze genomen zijn. Op de foto's die genomen zouden zijn in het weeshuis waar u werkte staat uzelf helemaal niet afgebeeld. Deze kunnen dus ook niet dienen als bewijs van uw verblijf en beroepsactiviteiten in Kabul. Dat u in België opleidingen volgde en aan sport doet samen met Belgen wordt door ons niet betwist. De attesten die u neerlegde ter staving hiervan doen echter geen afbreuk aan bovenvermelde conclusies."

De Raad stelt vast dat de vrijwillig door verzoekster neergelegde documenten dan ook niet stroken met bepaalde aspecten van haar eigen relaas. Waar zij in haar verzoekschrift stelt dat de kopie van de huwelijksakte zoals toegevoegd aan het verzoekschrift diegene is die overeenstemt met de werkelijkheid kan zij geen afbreuk doen aan de vaststelling dat er drie verschillende versies van ditzelfde document aan de asielinstanties werden voorgelegd, waarop de gegevens van de bruid telkens verschillen. Ook de eenvoudige argumentatie dat zij zelf heeft aangegeven dat er met het paspoort problemen waren namelijk dat haar geboortedatum niet overeenstemde met haar werkelijke

geboortedatum en dat er vaak fouten voorkomen in administratieve documenten kan geen afbreuk doen aan de specifieke en veelvoudige vaststellingen met betrekking tot het paspoort. Gelet op deze vaststellingen kan er geen bewijskracht worden toegekend aan bovenvermeld paspoort en kan het ook niet dienen als bewijs van een verblijf in het buitenland, *in casu* Japan. Met betrekking tot de foto's moet worden opgemerkt dat deze evenmin bij machte zijn om verzoeksters verblijf in Japan aan te tonen (zie *infra*). Waar verzoekster verwijst naar haar levensomstandigheden in Japan, gaat zij eraan voorbij dat zij niet aannemelijk maakt in Japan in de door haar geschetste context te zijn verbleven. Zoals reeds aangegeven kende verzoekster haar adres in Japan niet en wist zelfs niet te zeggen in welke Japanse stad zij meer dan een jaar heeft gewoond, hetgeen niet aannemelijk is (stuk 6, gehoorverslag van 2 juni 2015, p. 16). Over haar levensomstandigheden in Japan legde zij bovendien vage verklaringen af. Zo wist zij nauwelijks iets te vertellen over de twee andere echtgenotes van haar man. Verzoekster wist enkel dat één van hen een 40 of 45 jarige Afghaanse is die Hameeda heet en in de VS woont. Over zijn Japanse vrouw kon zij helemaal niets vertellen buiten dat ze na het huwelijk Sofia genoemd werd. Verzoekster stelde dat twee kinderen van haar echtgenoot bij hen in hetzelfde appartement woonden. Toen verzoekster expliciet gevraagd werd om het gedrag van zijn kinderen ten aanzien van haar te omschrijven antwoordde verzoekster dat er niets speciaal te vertellen was, dat ze overdag weg waren en dat ze haar soms moesten begroeten en soms niet. Ze zouden ook wel eens naar hun vader gevraagd hebben waarop zij zou geantwoord hebben dat hij in zijn kamer aan het slapen was (stuk 6, gehoorverslag van 2 juni 2015, p. 17, 18). Dit zijn weinig doorleefde en plausibele verklaringen over personen met wie verzoekster gedurende anderhalf jaar zou hebben samengewoond in een appartement. Het argument dat zij de beslissing niet kan begrijpen en dat deze bijzonder onredelijk is, weerlegt noch verschoont haar vage en oppervlakkige verklaringen niet. Ook waar zij zich de vraag stelt of het weinig doorleefd is en weinig plausibel dat zij haar niet speciaal behandelden omdat ze niet wisten dat ze de vrouw van hun vader was, werpt geen ander licht op de gedane vaststellingen. Verzoeksters verklaringen met betrekking tot haar leven in Japan zijn dan ook niet geloofwaardig.

Verzoekster werpt op dat zij een paspoort heeft neergelegd waaruit duidelijk blijkt dat ze de Afghaanse nationaliteit bezit en derhalve haar vrees ten opzichte van Afghanistan dient beoordeeld te worden. Verzoekster verwijst derhalve naar rechtspraak van de Raad en een nota van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen. Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat de identiteitsdocumenten (zakenpaspoort en akte van het tweede huwelijk) die verzoekster voorlegde evenmin enige duidelijkheid kunnen scheppen over haar reële verblijfplaatsen, profiel en gezinssituatie. Integendeel, het paspoort werd door derden bekomen tegen betaling en met de huwelijksakte is geknoeid.

Er werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde verblijfplaatsen, identiteitsgegevens en familiale situatie. Deze elementen zijn nochtans belangrijk voor de inschatting van haar vrees voor vervolging en haar nood aan subsidiaire bescherming. Ook al zou verzoekster de Afghaanse nationaliteit (nog) bezitten, dan nog is het van het belang duidelijkheid te verschaffen over haar eerdere verblijfplaatsen, identiteit en familiale situatie. Deze elementen zijn van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers op basis hiervan dat de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op haar reële situatie of regio van herkomst of verblijfplaats, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Ook de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Gelet op wat voorafgaat maakt verzoekster zelf het bewijs van dergelijk verband met haar persoon onmogelijk. Aangezien het bijgevolg vrijwel onmogelijk is een correct beeld te krijgen van verzoeksters (recente) verblijfplaatsen en leefsituatie de laatste jaren, is het dienvolgens evenzeer onmogelijk een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming.

Het feit dat op een bevel om het grondgebied te verlaten werd vermeld dat verzoekster de Afghaanse nationaliteit bezit, kan geen afbreuk doen aan het voorgaande en biedt geen enkele bewijswaarde aangaande verzoeksters verblijfplaatsen, identiteit en familiale situatie. De stelling dat een gedwongen terugkeer vervolgens naar Afghanistan zal plaatsvinden, blijkt nergens uit. Verzoekster toont overigens niet aan dat zij reeds het voorwerp was van een gedwongen terugkeer met Afghanistan als bestemming.

Wat verzoeksters beschouwingen over de Iraanse nationaliteit betreft wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing slechts éénmaal een melding maakt in verband met dit land, namelijk in het kader van de beroepsactiviteiten van haar beweerde tweede echtgenoot. De opmerkingen daarover gemaakt door verzoekster zijn dan ook niet relevant.

Verzoekster verwijst naar de nieuwe stukken die haar recent verblijf in Afghanistan en Japan zouden aantonen en waarvan zij ter terechtzitting de originelen neerlegt.

Wat betreft het neergelegde attest van het ziekenhuis, waarvan per aanvullende nota een voor eensluidend verklaarde vertaling werd afgeleverd, dient te worden vastgesteld dat dit stuk in strijd is met verzoeksters eigen verklaringen. Zij stelde immers dat zij niet naar de dokter mocht, dat vrouwen er niet naar de dokter worden gebracht en dat haar moeder dingen voor haar heeft gedaan met kruiden (stuk 5, gehoorverslag van 1 augustus 2014, p. 7; stuk 6, gehoorverslag van 2 juni 2015, p. 7). Bovendien blijkt uit de vertaling van het attest van het ziekenhuis dat dit document werd opgemaakt op 23 april 2010, terwijl erin geattesteerd wordt dat verzoekster zou gehospitaliseerd zijn geweest van 23 april 2010 tot 3 mei 2010. Het is hierbij bijzonder opmerkelijk dat het ziekenhuis bij de opname van verzoekster op 23 april 2010 reeds zou weten dat verzoekster tot 3 mei 2010 in het ziekenhuis zou verblijven. Dergelijke stukken kunnen dan ook bezwaarlijk het bewijs vormen van verzoeksters verblijf in Afghanistan. Het medisch voorschrift is niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 zijn, waardoor het niet in overweging wordt genomen.

Aangaande de stukken die verband houden met het huwelijksfeest van verzoeksters "broer" Haroon RAHIMI merkt de Raad op dat verzoekster nooit eerder melding gemaakt heeft van deze persoon. Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 augustus 2014 verklaarde verzoekster uitdrukkelijk geen broers of zusters te hebben (stuk 5, gehoorverslag van 1 augustus 2014, p. 4). Tijdens haar gehoor op 2 juni 2015 (stuk 6, gehoorverslag van 2 juni 2015, p. 3) gaf ze een totaal andere verklaring: *"Mijn oudste zus is A.(...) en N.(...) tweede en ik ben derde. Y.(...) en N.(...) is broer en A.(...). Andere zus is Z.(...)...en broer Z.(...) en mijn zus M.(...)"*. Ook bij de laatste verklaring moet worden opgemerkt dat er geen sprake is van de genaamde "broer" Haroon RAHIMI. Mede gelet op het gegeven dat video's met gemonteerde en bewerkte beelden kunnen samengesteld worden en er dus niet kan worden uitgesloten dat deze video's alsook hun opmaakdatum gemanipuleerd werden, ontnemen de opgesomde elementen aan de beelden elke geloofwaardigheid. Waar verzoekster verwijst naar de videobeelden waarop zij en haar echtgenoot te zien en de vergelijking maakt met de foto's uit Japan, moet worden opgemerkt dat de beelden van het huwelijk geenszins het bewijs vormen van het door haar geschetste verblijf in Afghanistan, ongeacht wat er op de beelden juist te zien zou zijn. Bovendien moet opnieuw worden opgemerkt dat video's met gemonteerde en bewerkte beelden kunnen samengesteld worden er dus niet kan worden uitgesloten dat deze video's gemanipuleerd werden. Dat het om twee oude videocassettes zou gaan doet hier geen afbreuk aan. Indien de beelden afkomstig zouden zijn van twee oude videocassettes is het duidelijk dat ze werden gedigitaliseerd en het aldus zeker niet uit te sluiten valt dat er geen manipulatie heeft plaatsgevonden.

Aan privé-foto's kan ook geen enkele bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering geen garantie bieden over de authenticiteit. Bovendien moet worden opgemerkt dat geen van de door verzoekster neergelegde foto's uitsluitel kunnen geven van haar verblijfs- en gezinssituatie. Merkwaardig is hierbij ook dat verzoekster verklaarde dat ze in Japan voortdurend thuis gehouden werd door haar tweede echtgenoot terwijl uit de overgemaakte foto's blijkt dat ze in gezelschap op restaurant kon gaan en toeristische bezoeken kon brengen aan een stad waarvan ze de naam niet wist maar waarvan ze nu meent aan te tonen dat het Kobe zou betreffen (stuk 6, gehoorverslag, p. 16, 17).

Daar waar verzoekster verwijst naar een visitekaartje afgegeven aan de asielinstanties betreffende de zoon van haar (tweede) echtgenoot, die zijn activiteiten in Kobe in Japan uitoefent, moet worden opgemerkt dat verzoekster geenszins aantoon dat deze persoon de zoon van haar tweede echtgenoot zou zijn en dat dit geenszins een aanwijzing kan zijn met betrekking tot het door verzoekster voorgehouden verblijf.

Waar verzoekster erop wijst dat zij haar dochter uit haar eerste huwelijk niet meer kan zien en opnieuw de mishandeling aanhaalt die zij heeft ondergaan in Japan tijdens haar tweede huwelijk, moet worden opgemerkt dat gelet op wat werd uiteengezet verzoeksters asielrelaas noch de door haar geschetste gezinssituatie niet geloofwaardig is. De verwijzing naar een algemeen rapport van Human Rights Watch is dan ook niet dienstig. Een verwijzing naar een algemeen rapport volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit

risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op wat voorafgaat, in gebreke.

Gelet op wat voorafgaat kan er dan ook geen geloof worden aan verzoekers beweerde opeenvolgende verblijfplaatsen, identiteit en gezinssituatie, noch aan haar asielrelaas.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Ook het verzoek om subsidiaire bescherming dient te worden onderzocht ten aanzien van het land waarvan de verzoeker de nationaliteit beweert te hebben. Er is immers geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Ook is het van belang om te kunnen vaststellen uit welke regio in zijn land van herkomst verzoekster afkomstig is. Het aantonen van de laatste verblijfplaats binnen het land van herkomst is onontbeerlijk vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien verzoeker afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is.

Verzoekster verhindert zowel de commissaris-generaal als de Raad om inzicht te krijgen in diverse wezenlijke aspecten met betrekking tot haar profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoet aldus niet aan de medewerkingsplicht die op haar rust.

Door het feit dat verzoekster geen correct beeld biedt op haar nationaliteit, reële verblijfssituatie of land van herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert zij de Belgische overheden haar reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus dan ook niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, beschikking nr. 3.412).

De loutere verwijzing naar het risico op detentie, moord en een onmenselijke en vernederende behandeling wegens het verlaten van haar echtgenoot, het verblijf in het westen, het gegeven dat ze Afghanistan alleen zonder toestemming van haar echtgenoot heeft verlaten en haar verwesterd profiel kan aan voormelde vaststellingen dan ook geen afbreuk doen. Gelet op wat voorafgaat kan er immers geen geloof worden aan verzoekers beweerde opeenvolgende verblijfplaatsen, identiteit en gezinssituatie, noch aan haar asielrelaas.

De uiteenzetting omtrent de alleenstaande vrouw in Afghanistan onder verwijzing naar internationale rechtspraak is bijgevolg evenmin dienstig. Ook de verwijzing naar haar verwesterd profiel en de neerlegging van rapporten van algemene aard over de positie van vrouwen in Afghanistan is verder niet dienstig aangezien verzoekster geen duidelijkheid verschaft over haar opeenvolgende verblijfplaatsen, identiteit en gezinssituatie. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeksters, in tegenstelling tot de haar aangehaalde zaak *Singh*, geen betekenisvolle documenten heeft neergelegd met betrekking tot haar vroegere verblijfplaats(en).

De door verzoeker geciteerde rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is.

Waar verzoekster meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen diende te onderzoeken of verzoekster in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus op grond van het feit dat zij een alleenstaande Afghaanse vrouw afkomstig uit de provincie Kapisa, district Tagab aangezien op het eerder gegeven bevel om het grondgebied te verlaten als nationaliteit Afghanistan wordt vermeld, wordt opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit wel degelijk heeft onderzocht en tot de conclusie is gekomen dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde opeenvolgende verblijfplaatsen, identiteit en gezinssituatie, noch aan haar asielrelaas. De verwijzing naar haar profiel van alleenstaande vrouw in Kapisa in Afghanistan en een mogelijke schending van artikel 3 EVRM bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan is derhalve niet dienstig.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoon.

2.7 Verzoekster vraagt in fine van haar verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF